

[Oluf Pedersen.]

kommissionens betænkning gik ind for — at der skulle komme en sådan privat flåde, at der kunne etableres denne private drift. Jeg synes, det er underligt, at man gør gældende: hvor mange private der end kommer — staten skal alligevel have sit skib, selv om det er dyrere. Jeg forstår ikke den begrundelse, at det skal være nødvendigt, for at man skal kunne kende havnene; det kan vel en privat ansat kaptajn lige så godt som en af staten ansat. Nu ved jeg heller ikke, om det er rigtigt, at der fremover skal være 6 000, som skal rejse derop for statens regning. Jeg troede, der skulle ske en udvikling i Grønland af en helt anden karakter, så at man i højere grad gik over til privat drift.

Er det ikke rigtigt, at udgiften til skibet er større, end ministeren oprindelig opgav? Den er vokset fra 4 mill. kr. til mindst 4,33 mill. kr., og hvis det skal afskrives på 15 år, bliver det 4,7 mill. kr. Er det ikke også rigtigt, at man oprindelig har anslået udgiften til befragtning til 5,5 mill. kr., men at det skal være 3,3 mill. kr., hvilket beløb dog skal sættes noget op på grund af den nedsatte lasteevne m. v.? Er det ikke sådan, at man opgiver, at der er en fortjeneste på 1½ mill. kr. årlig ved at bygge et statsskib, og med den begrundelse lister sagen gennem finansudvalget? Og når det så viser sig, at denne besparelse på 1½ mill. kr. bliver til en merudgift på måske 1 mill. kr., rokker det ikke det ringeste ved ministerens opfattelse, ikke engang således at han, om jeg så må sige, ønsker at undersøge, om det er rigtigt, at der kunne spares 1 mill. kr. årlig ved at undlade at bygge skibet. Hvis man vil bygge et statsskib med den begrundelse, at derved tjener man 1,5 mill. kr. om året, og det så viser sig, at man i stedet får en merudgift på 1 mill. kr., må man prøve på at tænke om igen og ikke være så stivsindef, som jeg ærlig talt synes den højtærede minister er.

Jeg synes ikke, de fremførte betragtninger er rigtige. På den anden side ønsker jeg ikke at lave beslutningen om, men jeg ønsker at få undersøgt, hvorledes det hele ligger, og jeg ønsker, at sagen afgøres her i folketinget, for hvis det viser sig, at mine betragtninger med hensyn til, hvordan det stiller sig økonomisk, er rigtige, vil jeg

for mit vedkommende ganske afgjort gå imod, at bevillingen gives. Jeg synes, vi må have det klaret, og at vi burde have haft det klaret for længst. Efter at vi havde fået skibsreder Knud Lauritzens offentlige skrivelse af 16. januar, burde vi have undersøgt sagen. Den forklaring, vi fik her af ministeren, rokker ikke det ringeste ved skibsreder Lauritzens fremstilling. Det er en bekræftelse af den, og så synes jeg, at man bør tage problemet op.

Det er min opfattelse, at bevillinger af den karakter, det her drejer sig om, burde frem i folketinget. I fjor skulle vi jo have en bevilling til statsskolen i Ålborg frem her i folketinget. Vi beskæftiger os her i tinget med spørgsmål, som er meget mindre, og jeg synes, at denne sag skulle have været frem her. Jeg vil dog skelne og sige, at det er min opfattelse, at de 100 000 kr. til projektering kunne ligge inden for, hvad det var naturligt for finansudvalget at beskæftige sig med, men selve byggeriet burde frem i folketinget. Jeg tror, at der i mange tilfælde ville være besparelser at vinde ved det. Jeg erkender selvfølgelig, at styrelsesrådet for Grønland vel er sagkyndigt, men spørgsmålet om pengenes bevilling er i alt fald ikke noget, det kan afgøre; det kan højst være rådgivende, og rådets økonomiske sans er jo ikke vokset, når man overhovedet ikke har ladet sig rokke. Det er, ligesom de nye tal ikke anfægter det et slag. Det er næsten det forfærdeligste ved det, for man kunne næsten have ført os bag lyset ved at give os de første tal og ikke have taget i betragtning, at det ville være muligt at få sejlet ad privat vej så billigt, som det har vist sig. Jeg mener, man må se på, hvad der betaler sig.

Jeg erkender, at den højtærede ministers tale var naturlig ud fra et udpræget socialistisk syn, men det deler jeg i hvert fald ikke. Selv om vi på forhånd kan være velvilligt indstillet over for Grønland, må der være grænser, også for de udgifter, vi bringes i i forholdet til Grønland. Der skal være mening i det, og jeg vil da tillade mig at stille følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen:

„Tinget opfordrer ministeren for Grønland til at søge nærmere undersøgt,